

*v pogubnem boju bo pobit!
Usak izmed nas je že junak,
junak bo, dokler bo vojak . . .
Kurá! . . .*

*Poveljniku v obraz poglej
in čvrsto stopaj vsak naprej!
A, bobnar, bij veselo ti,
domov zmagalcem se mudi!
Zastavo, Jurček, ti krepkó
objemi z močno zdaj rokó!
Za nami hodijo ljudje,
nas se junakou veselé.
Kurá! . . .*

*Iz vojske vračamo junaki
veselih se in vedrih lic,
razbili smo souražne čete.
Kurá, iz prsi ureje klic!*

Andrej Rapè.

Kratke povesti.

Nabral *Peter Petrovič.*

Trojni nasmeh ob zadnji uri.

Pobožen starček je umiral. Njegovi otroci in vnuki so stali okolo smrtne postelje. Zdelo se jim je, da starček spi. Ta je pa le imel zaprte oči in se je trikrat prav sladko nasmejal. Ko je bolnik zopet izpregledal, ga vpraša eden izmed sinov: »Oče, zakaj ste se trikrat nasmejali?«

Oče odgovori: »Vse veselje mojega življenja je hitelo pred mojimi duševnimi očmi — in nasmejal sem se, spominjajoč se, kako se pehajo ljudje za temi penami. Potem sem se spomnil vsega trpljenja, ki sem ga prebil v življenju in nasmejal sem se, ker je došel veseli čas, ko se mi bo trnje izpremenilo v rože. Naposled sem se spomnil smrti in sem se nasmejal, misleč na tiste, ki se je tako jako boje. A smrt ni nič drugega kot blag božji angel, ki nas odvede iz doline solz v večno veselje.«

Orehova luščina.

Lizika najde na vrtu oreh, ki je imel še zeleno luščino. Ker misli, da je jabolko, ga zagrizne, a precej zavpije: »Uj, kako je to grenko!« To rekši, vrže oreh stran.

Njen brat Markec, ki je bil že pametneji, pobere oreh in reče: »Grenko luščino bom lepo olupil, da pridem do sladkega jedrca, ki je skrito v nji in ki mi pojde izvrstno v slast.«

Opica in denar.

Opica zleze skozi odprto okno v stanovanje skopuhovo, ki ni dal siromaku niti vinarja, nego je znašal denarje v skrinjo in zaboje. Ko zagleda opica v sobi vse polno denarja, ga začne metati skozi okno na ulico, kjer se je že bilo nabralo vse polno ljudi, ki so pobirali denar in si z njim polnili žepe.

Tudi skopuh pride po ulici in ko vidi, kaj se godi pred njegovo hišo, se raztogoti in zagrozi s pestjo opici, češ: »Bom ti že dal, denar metati skozi okno!«

K njemu pa pristopi sosed in mu reče: »Res je neumno, če meče ne-spametna žival denar skozi okno, a neumno je tudi, če shranja skopuh denarje na kup, kjer nikomur ne koristijo.«

Ukradeni osel.

Tata ukradeta osla in zbežita z njim v gozd. Tam se začneta pogovarjati, za kakšno ceno ga bosta prodala. Beseda pa da besedo, in tata se začneta prepirati in končno celo lasati in tepsti.

V tem pride v gozd tretji tat in odvede onima dvema ukradeno žival. Tatinska pretepača zapazita tatvino šele tedaj, ko je bil tretji tat z oslom že silno daleč, da ga ni bilo več videti. Oba se začneta praskati za ušesi, kličeč: »Kakor dobljeno — tako izgubljenol«

Žrebelj.

Kmet osedla konja, hoteč odjezditi v mesto. Vidi pa, da nima konj v podkvi žreblja. »E«, si misli kmet, »brez enega žreblja bom tudi lahko prijezdil v mesto!« Sede na konja in ga požene izpred hiše.

Spotoma pa odpade konju podkev. »Da je blizu kovač«, pravi kmet, »bi prikoval konju podkev. No, pa saj so tudi tri podkve dovolj!« Konj pa, ki je nosil kmeta po kamenitem poti, si poškoduje rog, da začne počasi hoditi. Pot se je izgubil v gozd, kjer je bil skrit tat. Ta naskoči jezdeca, mu pobere denar in končno odvede s seboj celo konja. Kmet koraka žalosten domov, pa si misli: »Kdo bi verjel, da bom izgubil zaradi enega samega žreblja konja in denar!«